

Un alliberament obligat

El 6 de juliol de 1992 va començar per sorpresa una operació judicial, dirigida des de Madrid contra persones vinculades a moviments independentistes de Catalunya, que es va saldar amb diversos empresonaments, entre ells els d'uns quants gironins. El fet va suscitar una forta reacció de l'opinió pública fins a posar en perill el clima de pau i treva que la proximitat dels Jocs Olímpics aconsellava i propiciava. Aquella estranya i desproporcionada acció, iniciada a partir d'uns fets obscurs i basada sobretot en les dades de vells expedients reoberts, va suposar un cop molt dur per a la desitjable convivència democràtica, i encara més perquè les detencions es van veure envoltades de denúncies de presumptes maltractaments que mai no han estat aclarits del tot. Ben aviat els ciutadans es van mobilitzar a favor dels detinguts a través de diverses iniciatives, entre les quals va destacar la massiva solidaritat dels artistes amb el pintor olotí Marcel Dalmau.

Quan falta poc perquè es compleixin dos anys del daltabaix, sis dels empresonats continuen reclosos sense que s'hagi celebrat cap judici contra ells. La preocupació creixent per aquesta situació ha arribat últimament fins a les corporacions locals: tant l'Ajuntament com la Diputació de Girona, i també molts altres municipis, han aprovat sengles mocions per tal de demanar a les autoritats judicials la revisió de la presó preventiva dels detinguts i el seu alliberament com a conseqüència obligada. Els acords corporatius, que s'han adreçat al Departament de Justícia de la Generalitat i al Ministeri de Justícia del Govern central, troben el seu suport en l'article 504 de la Llei d'enjudiciament criminal, que limita a dos anys el temps de presó preventiva.

Que les corporacions locals hagin pres cartes en una qüestió com aquesta, a primer cop d'ull allunyada del seu àmbit de competències, no fa més que reblar el clau del seu caràcter insòlit i de la seva especial gravetat. D'altra banda, són justament aquestes institucions, les més properes a la ciutadania, les que millor poden conèixer la trajectòria i les característiques personals dels detinguts i les que poden acreditar, per tant, la seva total carència de perillositat social o de qualsevol altra circumstància que pogués justificar una tan perllongada privació de llibertat mentre s'esperen els judicis que no arriben. Els pronunciaments dels ajuntaments i de la Diputació han posat de manifest l'exageració de la mesura que es manté contra els independentistes; la seva intervenció i els seus acords no han estat pas dictats per afinitats ideològiques ni per connotacions polítiques, sinó que s'han basat estrictament en criteris de justícia i sentiments d'humanitat. No han pas reivindicat cap qüestió de fons, sinó que han fet palesa la improcedència de les formes, més pròpies d'un sistema autoritari que d'un règim de llibertats.

També nosaltres, des d'aquesta tribuna, volem fer sentir la nostra veu contra la discriminació que pateixen indignantment Marcel Dalmau i els seus companys de reclusió. Una reclusió que, si ara ja resulta poc justificable, a partir del dia 6 de juliol seria totalment irregular des del punt de vista jurídic i contrària, per tant, als principis que inspiren els estats de Dret.